

А млада годеница
се взира въ мрачината:
— Той мъртавъ е, но вѣчно
ще бжде менъ въ душата. . .

И тримата подигатъ
очи си къмъ звѣздитѣ
въвъ шепотъ и молитва,
и лѣятъ се сълзитѣ.

Сълзитѣ за войника —
небето ги поглъща,
отнася ги далеко
и въ облакъ ги обръща.

И въ ситенъ дъждъ надъ него
се облаче излива:
не трѣбва неоплаканъ
въ чужбина да почива! . . .

